

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1931

ΔΡΙΘ. 43

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἡ διεθνὴς ἐπιτροπὴ τῆς συνεχείας τῆς ὀργανώσεως «Πίστις καὶ Τάξις» τῆς Λωζάννης καθώρισε πρὸ τριετίας ἐπιτροπὴν θεολόγων καθηγητῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέθεσε τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τῶν βασικῶν ζητημάτων, τὰ ὅποια ἀπασχόλησαν τὸ παγχριστιανικὸν συνέδριον τῆς Λωζάννης κατὰ τὸ ἔτος 1927.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη κατηρτίσθη ἐκ τῶν κάτωθι καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνηκόντων εἰς τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας: Ἀμίκα Ἀλιβιζάτου (Ἀθηνῶν), Ἀρσένιεφ (Βαρσαβίας καὶ Κενιξβέργης) καὶ Γκλουμπακόβσκη (πρ. Πετροπόλεως καὶ νῦν Σόφιας) ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Γκλώσεστερ Δρος Χέδλαμ καὶ τῶν καθηγητῶν Οὐώτσον (Ὁξφόρδης) καὶ Γκάβιν (Ν. Ὑόρκης) ἐκ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Τῶν καθηγητῶν Σουαζί (Γενεύης), Μπάρτλετ (Ὁξφόρδης), Μπράουν (Ν. Ὑόρκης), Χέρμερλινκ (Μάρμπουργ), Γιούντ (Παρισίων), Λέντς (Βούδα-Πέστης), Μάνσον (Ἐδιμβούργης), Νερρεγκάαρδ (Κοπεγχάγης) καὶ Βομπερμίν (Γοτtingης) ἐκ τῶν κυριωτέρων ἀποχρώσεων τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν.

Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐξελέγη ὁ πρῶτος βασιλικὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης Δρ Χέδλαμ, εἰς τῶν σπουδαιωτέρων θεολόγων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς καθωρίσθη ὁ Δρ Χουτλεῦ ἀνήκων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Βαπτιστῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ εἰς δύο κατὰ τὸ προπαραελθὸν καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος συνελεύσεις τῆς καθώρισεν ὡς θέμα τῆς προσεχοῦς αὐτῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης τὸ «περὶ τῆς θείας χάριτος» καὶ καταμέρισε τὴν ἐργασίαν εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς μέλη, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἀνέλαβε τὴν ἀνάπτυξιν ἐνὸς ἐκάστου μέρους τοῦ θέματος δι' ἰδιαιτέρας διατριβῆς. Αἱ μελέται ἐκτυπωθεῖσαι ὑπὸ μορφήν χειρογράφου ἀπεστάλησαν πρὸς μελέτην εἰς τὰ μέλη.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ π. Αὐγούστου συνεκλήθη ἡ ἐπιτροπὴ τῶν θεολόγων εἰς Γκλώστερ πρὸς συζήτησιν τοῦ καθορισθέντος θέματος, τοῦ ὁποίου τὰ ἐν ἰδιαιτέραις διατριβαῖς ἀναπτυχθέντα μέρη ἦσαν τὰ ἑξῆς:

1. «Περὶ τῆς «Χάριτος ἐν τῇ Κ. Δ.» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Μάνσον.

2. «Περὶ τῆς Χάριτος παρὰ τοῖς ἑλλήσι Πατράσι μέχρι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Γλουμπακόβσκη.

3. «Περὶ τῆς Χάριτος παρὰ τοῖς λατινοῖσι Πατράσι μέχρι τοῦ Αὐγουστίνου» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Οὐώτσον.

4. «Περὶ τῆς Χάριτος παρὰ τῷ Αὐγουστίνῳ» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Νέρρεγκάαρδ.

5. «Αἱ μεσαιωνικαὶ καὶ σύγχρονοι ἀντιλήψεις τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας περὶ Χάριτος» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Γκάβιν.

6. «Ἡ μεταρρυθμιστικὴ θεολογία περὶ χάριτος παρὰ Λουθήρω καὶ Μελάγγθονι» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Χέρμερλινκ.

7. Παρὰ Σβιγκλίω καὶ Καλδίνω ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Σουαζί.

8. «Περὶ χάριτος παρὰ τοῖς μυστικοῖς συγγραφεῦσιν» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ἀρσένιεφ.

9. «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ διὰ τῶν μυστηρίων χάρις» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ἀλιβιζάτου.

10. «Ἡ χάρις κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Μεθοδιστῶν» ὑπὸ τοῦ Δρος Σάπερ.

11. «Ἡ σύγχρονος γερμανικὴ θεολογία περὶ χάριτος».

12. «Μερικαὶ παρατηρήσεις περὶ χάριτος» ὑπὸ τοῦ Γκούτζ.

13. «Ἡ θεολογία τῆς χάριτος» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Δρος Γιούντ.

14. «Προτάσεις τινὲς πρὸς συνθετικὴν ἔκθεσιν» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Μπράουν.

15. «Προσπάθεια δογματικῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Μπάρτλετ, καὶ

16. «Ἐκθεσις τῶν προβλημάτων», ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Γκλώσεστερ.

Ἐκαστος τῶν συγγραφέων εἰσηγήθη διὰ βραχέων τὸ θέμα του, ἐπὶ τῶν εἰσηγήσεων δὲ τούτων ἐγενεκεύθη ἡ συζήτησις.

Ἡ συζήτησις ὑπῆρξεν ὄντως ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα καὶ διαφωτιστικὴ, συνετέλεσε δὲ εἰς τὴν διαλεύκανσιν πολλῶν σκοτεινῶν σημείων καὶ ἐμποδίων, δημιουργημένων ἐκάστοτε εἴτε ἐξ ἀγνοίας εἴτε ἐκ τῆς θεολογίας τῶν διδλίων καὶ τῶν συγγραμμάτων. Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα ὑπῆρξεν ἡ δρόφωνος ἀποδοχὴ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀποσκορακίσεως ἐκ τῆς θεολογικῆς γλώσσης τῶν ὄρων ἐλευθέρα βολήσις καὶ ἀπόλυτος προσρισμός, οἱ ὅποιοι ἐδημιούργησαν, τῇ

συνεργεία και τῆς φιλοσοφίας, τόσας δυσκολίας εἰς τὰς σχέσεις τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν. Πάντες συμφώνησαν ὅτι ἡ Θεολογία ὀφείλει νὰ δμιλῆ περὶ τῆς θείας ἀγάπης και τῆς ἀπολύτου εὐθύνης τὴν ὅποιαν φέρει ὁ ἄνθρωπος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς πράξεις του, ἐπὶ τῶν ὁποίων, παρὰ τὰς γνωστὰς θεωρίας περὶ ἀπολύτου ἐλευθερίας και περὶ ἀπολύτου προορισμοῦ, οὐδεμίαν οὐσιαστικὴ ἀμφισβήτησις δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Ἡ ἐπιτροπὴ μετὰ διεξοδικὴν συζήτησιν ἐπὶ τῶν διαφόρων σημείων τοῦ θέματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενομένων εἰσηγήσεων κατήρτισεν ἑκθέσιν, ἡ ὅποια θὰ ἀποτελέσῃ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ προσεχῶς ἐκδοθησομένου (ἀγγλιστὶ και γερμανιστὶ) τόμου, ὁ ὅποιος θὰ περιέχῃ πάσας τὰς μελέτας τῶν συνεργασθέντων καθηγητῶν.

Ἐν τέλει ἡ ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως ἐπιτροπὴ παρέσχε σύνοψιν τῶν πορισμάτων τῆς ἐργασίας αὐτῆς, τὰ ὅποια ἐν ἀκριβεῖ μεταφράσει εἶνε τὰ ἀκόλουθα.

1. Ἡ ἔννοια τῆς θείας χάριτος.

Ἡ θεία χάρις ὡς ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐδοκίας τῆς πραγματοποιηθείσης διὰ τῆς δημιουργίας ἡμῶν, τῆς συντηρήσεως και τῆς παροχῆς πάντων τῶν ἀγαθῶν και εὐλογιῶν τῆς ζωῆς και ἰδιαιτέρως ἐν τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν διὰ τῆς ζωῆς και τῆς διδασκαλίας, τοῦ θανάτου και τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας και διὰ τῶν θείων δώρων τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ και τῶν ἱερῶν μυστηρίων.

Ἡ ἔννοια τῆς θείας χάριτος εἶνε ὅτι ἡ εὐδαιμονία και ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ Θεοῦ και ὅτι ὁ Θεὸς ἐκινήθη πρὸς τὴν ἀγαθοεργὸν αὐτοῦ ἐνέργειαν ταύτην οὐχὶ ἐξ ἰδίων τοῦ ἀνθρώπου ἀξιωμασιῶν, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς ἐλευθέρως ἀπ' αὐτοῦ ἐκπορευομένης θείας ἀγάπης.

2. Δικαιώσεις και ἀγιασμός.

Ἡ ἐλευθέρως ἐκπορευομένη αὐτὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δικαιοῖ και ἀγιάζει ἡμᾶς, χάριτι Χριστοῦ, οἰκειοῦμεθα δὲ αὐτὴν διὰ τῆς πίστεως, ἥτις ἐπίσης εἶνε δῶρον Θεοῦ.

Ἡ Δικαιώσεις και ἀγιασμός εἶνε αἱ δύο ἕψεις τῆς ἀγαθοεργοῦ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ ἀπέναντι τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Δικαιώσεις εἶνε ἡ πράξις δι' ἧς παρέχεται ἄφεσις ἁμαρτιῶν και ὀλοκλήρος ἡ ζωὴ ἡμῶν παρατίθεται τῷ Θεῷ, ὅστις διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ και τοῦ σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου κατεδίκασε τὴν ἁμαρτίαν και ἀπεκάλυψε τὴν ἀγάπην του πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Πίστις δὲν εἶνε μόνον πεποιθησις εἰς τὴν ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἀποκάλυψιν, ἀλλ' ἐπίσης πλήρης ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν πρὸς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ὑπόσχεσιν και εἰς τὴν ἀγαπῶσαν θείαν βούλησιν. Διὰ τῆς ὑποταγῆς, τῆς ὑπακοῆς και τῆς ἐν τῇ πίστει ζωῆς, ἡ

κοινωνία τοῦ χριστιανοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἀρχεται συγχρόνως και τελειοῦται. Διὰ τῆς πίστεως κινουμένη πρὸς νέαν ζωὴν, ἐν ἐνότητι μετὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζωὴν, ἡ ὅποια ἐνισχυομένη διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐμφαίνεται ἐν τῇ ἀγάπῃ και ἐπιτυγχάνει τὴν τελείωσιν αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

3. Προορισμός και ἐλευθέρω θέλησις

Ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν θείαν χάριν, κατὰ τὴν Κ. Δ. και τὴν χριστιανικὴν πεῖραν, εἶνε φανερόν ὅτι ἡ μεγαλειότης τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν καθέκαστον ἀτόμων και τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε ὑπέροχος και ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι χρεωστοῦμεν ὀλοκλήρον τὴν σωτηρίαν ἡμῶν εἰς τὴν ἀγαθοεργὸν αὐτοῦ βούλησιν. Ἐξ ἄλλου ὁμοῦ εἶνε φανερόν ὅτι ἡ ἐν τῇ χάριτι ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἰδιοποιηθῇ ἐνεργῶς διὰ τῆς προσωπικῆς τοῦ ἀνθρώπου βουλήσεως, και διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπολύτως ὑπεύθυνος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Πολλοὶ θεολογικοὶ ἀπόπειραι ἐγένοντο, ἐπὶ φιλοσοφικῶν ἰδέσεων, πρὸς συμβιβασμὸν τῆς φαινομενικῆς ἀντιθέσεως τῆς μεγαλειότητος τοῦ Θεοῦ και τῆς εὐθύνης τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς ἐμφάσεως τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἀπόψεως, δημιουργηθεισῶν οὕτω πολλῶν φιλονεικιῶν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν. Ἄλλ' οἱ φιλοσοφικοὶ ὑπολογισμοὶ δὲν εἶνε ἀναγκαῖον μέρος τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

4. Ἡ ἐν τοῖς μυστηρίοις θεία χάρις.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ και τὰ μυστήρια εἶνε δῶρα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Τὰ μυστήρια εἶνε τὸ ἔργον τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ και ἐμφανίζουσι τὴν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπίδρασιν αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς μυστηρίοις παρέχεται τῷ ἀνθρώπῳ θεία τις δωρεὰ τὴν ὅποιαν ἕκαστος ἄνθρωπος οἰκειοποιεῖται διὰ τῆς πίστεως. Ἀνάγκη νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι ἡ θεία ἀγάπη δὲν περιορίζεται ἐν τοῖς μυστηρίοις και ὅτι ἐκτὸς αὐτῶν ὑπάρχουσι πολλὰ μέσα δι' ὧν ἡ θεία χάρις παρέχεται.

Ὁ ὅρος «μυστηριακὴ χάρις» εἶνε πολλαχῶς παρεξηγήσιμος και δύναται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ἀτελεῖς ἀντιλήψεις περὶ τῆς ἔννομίας (οὐσίας) τῶν μυστηρίων.

5. Ἡ Ἐκκλησία και ἡ θεία χάρις.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ κοινωνία πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, συγχρόνως ἀόρατος ὡς ἀντικείμενον τῆς πίστεως και ὀρατὴ ἐν τῇ ἐν τῷ κόσμῳ ἐμφανίσει αὐτῆς. Εἶνε ἡ συντέλεσις τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶνε οὐσιαστικῶς ἁγία, διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὅποσον πληροὶ τὴν ζωὴν αὐτῆς και φωτίζει ἄλλα τὰ ἐπὶ μέρους ὀρατὰ μέρη αὐτῆς. Ἡ

ἀποστολή αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε νὰ δοξάσῃ τὸν Θεὸν ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ λατρείᾳ, νὰ οἰκοδομήσῃ ἑαυτὴν διὰ τῆς προσελκύσεως, τῆς διατηρήσεως καὶ τοῦ διὰ τῆς ἀληθείας φωτισμοῦ νέων μελῶν ἐκ πάντων τῶν λαῶν καὶ δι' ἐμπνεύσεως εἰς αὐτὰ τῆς νέας πνευματικῆς ζωῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μεταχειρίζεται, κατὰ τὴν θεῖαν βούλησιν, τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ μυστήρια διὰ τῆς ἱερωσύνης καὶ τῆς πειθαρχίας.

6. Διὰ μόνης τῆς χάριτος.

Ἐνῶ οἱ Ἕλληνες πικτέρες ἀπέναντι τῆς σοδοῦνης καταστροφῆς ἐν τῷ ἐκφυλιζομένῳ πολιτισμῷ τῆς ἐποχῆς τῶν εἶδον τὴν νικητήριον δύναμιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ μορφῇ τοῦ θεοῦ δώρου τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας, καὶ ἐνῶ οἱ Μεταρρυθμισταὶ ἐξ ἄλλου ἐτόνιζον τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ σωτηρία ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν διὰ Χριστοῦ θεῖαν χάριν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν αὐτοδικαίωσιν καὶ ἀξιομισθίαν, ἡ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία προσεπάθησε νὰ καθορίσῃ κατὰ τὸ δυνατόν ἐπακριδῶς τὰ ὅρια μεταξὺ τῆς θείας χάριτος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας. Ἀλλὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀνθρωπίνης σωτηρίας δὲν δύναται νὰ ὑποβιασθῇ εἰς τὸ ἐπίπεδον εἰσδηλήποτε διανοητικοῦ ὑπολογισμοῦ, δύναται δὲ νὰ καθορισθῇ ἐξ ἴσου ὡς μεγαλειώδης ἐνέργεια τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ ὡς δύναμις ἐξεγείρουσα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις εἰς ζωὴν πλήρη προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ εὐθύνης.

7.

Τέλος ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς συζητήσεως κατέστη φανερὸν ὅτι ὑπάρχουν σημαντικαὶ διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ἐμφάσει καὶ ἐκφράσει τῶν διατυπώσεων τῆς διδασκαλίας τοῦ εὐαγγελίου τῆς σχετικῆς πρὸς τὴν χάριν. Αἱ διαφοραὶ αὗται ἠγέρθησαν κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν καὶ ἀντιπροσωπεύουσι διαφορὰς φυλετικῆς ἰδιοσυγκρασίας, θρησκευτικῆς πείρας καὶ ἱστορικοῦ περιβάλλοντος.

Ἐκφράζεται ἐν τούτοις ἡ δεδαιότης ὅτι ἐν τῇ προϋποθέσει τῆς ὑπὸ τῶν διαφορῶν ἐκκλησιῶν συμφωνίας ὡς πρὸς τὴν διατήρησιν τῶν οὐσιαστικῶν σημείων τῆς πίστεως, αἱ δευτερεύουσαι διαφοραὶ δὲν ἤθελον ἀποτελέσει κώλυμα ἀνυπέβλητον μεταξὺ αὐτῶν διὰ τὴν ἔνωσιν.

Περαιτέρω τονίζεται ἡ παιδαγωγικὴ σημασία τῆς τοιαύτης ἐνότητος, διότι αἱ Ἐκκλησίαι θὰ ἐπληροφροῦντο ἱκανὰ παρ' ἀλλήλων, ἀποφευγομένων οὕτω τῶν μονομερῶν καὶ ἀτελῶν ἀναπτύξεων. Διὰ τῆς πλήρους ἐνώσεως ὁλοκλήρου τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἡ χριστιανικὴ ζωὴ καὶ διδασκαλία θὰ ἐνεφανίζετο εἰς τὸν κόσμον ἐν ὅλῳ τῷ πλοῦτι καὶ τῇ πολυμερείᾳ αὐτῆς.

Τὰ περίσματα ταῦτα παρεπέμφθησαν καὶ συνεζητήθησαν ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Συνεχίας τῆς

ὡς ἄνω ὀργανώσεως ἡ ὁποία συνήλθεν ἐν Χάϊ Αἰ τῆς Ἀγγλίας περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀπεδέχθη τὰ περίσματα ταῦτα καὶ τὴν καθόλου ἐργασίαν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν θεολόγων καὶ ἀνέθεσεν εἰς αὐτὴν τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος «περὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας» τὸ ὅποιον θὰ ἐξετασθῇ καὶ θὰ ἐρευνηθῇ διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου.

Πάντες οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ ὀρθόδοξοι Ὀυατέρων Γερμανός, Βαρσοβίας Διονύσιος, ἀρχιμανδριτῆς Σεραφείμ (Πολωνός), Καθηγητῆς Μπουλγκάκωφ (Ρώσος), Καθηγητῆς Ἀρσένιεφ (Ρώσος), Καθηγητῆς Τσαγκῶφ (Βούλγαρος), Καθηγητῆς Ἀλιόζιζατος καὶ ἄλλοι ἐξεφράσθησαν εὐμένεστατα διὰ τὴν γενομένην ἐργασίαν καὶ ἀνεγνώρισαν ὅτι μόνον διὰ τοιαύτης θεολογικῆς ἐπεξεργασίας τῶν ἐπὶ μέρους ζητημάτων δύναται νὰ διαφωτισθῇ τὸ ζήτημα τῶν ὑφιστάμενων μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν διαφορῶν καὶ νὰ καθορισθῇ μετὰ τοιαύτην ἐμπεριστατωμένην ἐρευναν τὸ δυνατόν ἢ μὴ τῆς μεταξὺ ἀλλήλων συμφωνίας καὶ συνεννόσεως. Ἡ γενικῶς παραχθεῖσα ἐκ τῆς γενομένης συνεργασίας ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, αὕτη καθ' ἑαυτὴν δυσκολωτάτη καὶ εἰς πλείστας ὁσας πραγματικὰς καὶ φαινομενικὰς δυσχερείας προσκρούουσα, δὲν εἶνε ἐν τούτοις ἀδύνατος. Οἱ θεολόγοι τοῦ παρελθόντος δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένοι τῆς ἐνοχῆς, ὅτι τῇ συμμαχίᾳ τῆς φιλοσοφίας παρενέβαλον πολλὰ ἐμπόδια εἰς τὴν μεταξὺ τῶν διαφορῶν Ἐκκλησιῶν συνεννόησιν. Αὕτη δὲ δὲν θὰ ἦτο ποσῶς ἀδύνατος ἂν ἐγένετο κοινὴ προσπάθεια ἐμπνεομένη κυρίως ὑπὸ τῆς πίστεως πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐμποδίων ἐκείνων οὐχὶ τόσο διὰ θεολογικῆς μικρολογίας ὅσον διὰ πραγματικῆς διαθέσεως πραγματοποιήσεως τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θεολογικὴ αὕτη συνεργασία ἀπεδείχθη ἀπαραίτητος ἐν τῇ περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν προσπάθειᾳ. Βεβαίως ἡ ἐργασία ἡ ὁποία θὰ ἐπρεπε νὰ ἐπακολουθήσῃ θὰ ἦτο ἡ διαφώτισις τῶν ἐνδιαφερομένων λαῶν. Ὁ πολὺς λαὸς δὲν ἐνδιαφέρεται ἀμέσως, ὡς γνωστὸν, διὰ θεολογικὰ ζητήματα καὶ θεωρίας, ἐξ ἄλλου ὁμοῦ εἰς δημοκρατικὰς Ἐκκλησίας ὅπως εἶνε ἡ Ὀρθόδοξος καὶ πᾶσαι αἱ προτεσταντικαὶ Ἐκκλησίαι εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἐπιβληθῇ ἔνωσις ἄνευ τῆς συμμετοχῆς καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ λαοῦ. Καὶ συνεπῶς ἡ διαφώτισις τοῦ λαοῦ εἶνε ἐπίσης σπουδαία, ὡς εἶνε ἡ θεολογικὴ συνεννόησις. H. A.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

[2]

Τὰ πρῶτα μέρη.

Τὰ γεγονότα τῶν ἐτῶν ἄνα διεξέρχουσαν, ἀφ' ὅτου ἤρξατο ἡ κομμουνιστικὴ βασιλεία τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1917 παρέχουν ἀφθότους πληροφορίας, ἵνα δο-

κίμασθουν αι προηγηθείσαι και άλλαι θεωρίαι και αξιώσεις. Η εξέτασις δύναται βεβαίως να αρχίσω από της σχέσεως Κράτους και Εκκλησίας, εις την οποίαν ο παπολιτισμένος κόσμος αναγνωρίζει ότι υπάρχει ενού στάδιον κυβερνητικής ενεργείας άνευ προσβολής θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Πολλοί λαοί εν πάρας γινώσκουν ότι τέλειος χωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτους δέν εγκλείει καθ' έαυτόν δυσμένειαν καθ' αρχήν προς την θρησκείαν και δυνατόν να συντελέσση εις εις την εξυγιάνειν και την πρόδοον αυτής.

Καταλαβόν την έξουσίαν το κομμουνιστικόν κόμμα εν Ρωσίη προέβη εις την εγκατάστασιν ενός κρατικού οργανισμού, όστις ουδέμιαν άφηκεν άμφιβολίαν όσα άπ' αρχής εύρίσκειται εις διαζύγιον προς την θρησκείαν, το όποιον έλοιβε μετά των επιστολοφουσών επικρίσεων. Η κρίσις του άτόμου τότε μόνον δύναται να όρίσση άν αι άκαιτήσεις του νόμου χωρούν επέκτεινα της ουδετερότητος και επιβάλλουν άνωφελείς περιορισμούς και υπερβολικάς σκληρότητας, όταν μάθη και σταθμήσση τά γεγονότα.

Τό βασικόν νομικόν οικοδόμημα του χωρισμού εθνικοποίησης την ιδιοκτησίαν όλων των θρησκευτικών ιδρυμάτων. Οι ναοί δύνανται να χρησιμοποιηθώσιν ως τόποι λατρείας υπό τοπικών ομάδων ουχι όλιγοτέρων των είκοσι πιστών επί τη βάσει λεπτολόγων διατάξεων. Αί εκκλησίαι δέν δύνανται να έχωσι σχολάς. Και τάξεις ή ομάδες προς θρησκευτικήν διδασκαλίαν εις εημοδιωμέναι δια τους έχοντας ηλικίαν κάτω των δεκαοκτώ έτών. Η όρθόδοξος Εκκλησία είχε και διεχειρίζετο τα καλλίτερα των προσπαναστατικών τυπογραφείων. Ταύτα κτελήθησαν και η έκτύπωσις όλων των θρησκευτικών έργων και αυτών των στοιχειωδεστάτων και αναγκαιοτάτων έξαρτάται εκ των κομμουνιστικών τυπογραφείων και της ενούσις των κομμουνιστών έλεγκτών αυτών. Άγρια Γραφαί και θρησκευτικά βιβλία εύρεθέντα εν τοίς τυπογραφείοις κατά τον χρόνον της δημοσύσεως των διελύθησαν και έχρησιμοποιήθησαν ως χάρτης περιτυλίγματος. Μία ξένη επιτροπή περιθάλαψεως και κατά το 1923 έτι ηγόρασε χιλιάδας χαρτίων σάκκων κατασκευασμένων εκ φυλλαδίων λαμπρώς εικονογραφημένης Αγίας Γραφής ως το μόνον ύπόρχον ύλικόν εις την αγοράν δια να παραδώσση τρόφιμα εις τους περιθαλπομένους ύπ' αυτής. Τό συμπέρασμα ήτο στέρησις και των αναγκαιοτάτων φιλολογικών προΐόντων είον εκκλησιαστικών βιβλίων και Αγίων Γραφών, ήτις όλον έν απέβη δυνάμει. Τό νέον κράτος διέκοψε άποτόμως πάσαν οικονομικήν ύποστήριξιν: Ύπό την εθνικοποίησιν έκασσαν αυτόματα τά έσοδα εκ των άλλοτε λίαν προσοδοφόρων κηροποιείων, εκ των ξενόνων των προσκυνητών και άλλων έμπορικών μέσων εκκλησιαστικής οικονομίας. Ο κλήρος δεσπορήθη των πολιτικών αυτου δικαιωμάτων. Τά συστήματα της διανομής των αγαθών κατά μερίδας τόσον πρό της νέας οικονομικής πολιτικής όσον και μετ' αυτήν δέν άνεγνωρίσαν τους κληρικούς ως ανθρώπους, οίτινες φοροούν ένδύματα και τρώγουν.

Τό διάταγμα του 1929 της Παρθωτικής Κεντρικής Έκτελεστικής Επιτροπής και του Συμβουλίου των επιτρόπων του λαού της Ρωσικής σοσιαλιστικής δημοσπόνδου σοβιετικής δημοκρατίας το διαλαμβάνον περί θρησκευτικών ένώσεων επέβλεπεν επ' αυτών παλαιούς και νέους περιορισμούς. Τά δικαιώματα έλλείπον ολοτελώς. Μία τοπική θρησκευτική κοινότης δέν έχει την έξουσίαν του συμβάλλεσθαι. Άτομα ή μία επιτροπή δύναται να ένεργή άντ' αυτής δικαιουμένη να πράττη τουτο εντός των όρίων των αποκλειστικώς και άπ' εθείας συνθεομένων προς την διδασκαλίαν και το τελετουργικόν της δεδομένης θρησκευτικής όμολογίας. Τό τμήμα έν τώ όποίω ζούν τά μέλη της ιδιαιτέρας ομάδος και η θέσις όπου εύρίσκειται ο ναός, καθορίζουν το έδαφος της δράσεως των λειτουργών και των θρησκευτικών διδασκάλων, περί των πρόκειται. Θρησκευτική κοινότης δέν επιτρέπεται να ίδρύσση ταμεία άλληλοβοηθείας ή συνεταιρικά καταστήματα (Cooperatives) να χορηγήσθ ύλικήν βοήθειαν εις τά μέλη της, να όργανωσθ ειδικώς συγκεντρώσεις παιδίων, γυολαίς ή γυναικών προς προσευχήν ή άλλους σκοπούς, να συγκροτή γυνικάς συνελύσεις ομάδων, κύκλων ή τμημάτων χάριν έξοχηείρων ή άλλης εργασίας, χάριν φιλολογικής ή άγιογραφικής ή άλλης θρησκευτικής σπουδής ή χάριν άλλων σκοπών, να επιχειρή έκδρομάς, να έχη στάδια χάριν παιδιών, βιβλιοθήκας, άναγνωστήρια και σανατόρια ή να παρέχη λαϊκήν βοήθειαν. Η αίτησις δωρεών και ο όρισμός συνδρομών επιτρέπονται μόνον μεταξύ των μελών. Η χρήσις των χρημάτων πρέπει να περιορίζεται εις την συντήρησιν του ναού, εις τους μισθούς των λειτουργών και εις την ύποστήριξιν των εκπαιδευτικών όργάνων.

Άλλαι διατάξεις καθιστούν την δημιουργίαν και διατήρησιν ενός αποτελεσματικού κεντρικού γενικού πρακτορείου δι' οίον δήποτε εκ των θρησκευτικών οματίων λαμβανόμενον έμπορικώς ή εθνικώς. Κογκρέσσα και συνέδρια δύνανται να κληθούν και όργανωθούν άφοδύ έξασφαλιστή ειδική άδεια παρά της καθωρισμένης κρατικής αρχής. Μία εκ των πολυαριθμοτέρων κοινότητων ίκανά έτη άταμείνασα την ζητηθείσαν άδειαν, άναμείνει αυτήν άκόμη κατά το 1930. Άλλη ως άντιστάθμιμα της άδειας προς συνέλευσιν έξητήθη όμοιύ μετά της είλικρινούς αυτής όμολογίας περί πασιφισμού και άποπλισμού της ανθρωπότητος έν γενει, να έξαιρέσθ την ιδικήν της χώραν και την κομμουνιστικήν κυβερνήσιν από του ιδεώδους προγράμματος και να διαβεβαίωσθ χονδρικώς την δικαιοσύνην του κρατούντος συστήματος ίδις έν σχέσει προς τάς έγγυήσεις θρησκευτικής έλευθερίας. Τοιούτέ τι συνέδριον, άν και όταν πραγμαματοποιηθή, όρίζει όργανα προς έκτέλεσιν των αποφάσεών του, άλλ' ούτε τό συνέδριον ούτε τά όργανα άπολαύουσι νομικών δικαιωμάτων. Δέν δύνανται να όργανώσουν ύποχρεωτικάς συνεισφοράς, είδος τι κεντρικού ταμείου προαιρετικών δωρεών, ούτε να δεχθώσιν ή άποκτήσωσι θρησκευτικήν τινα ιδιοκτησίαν ούτε να άσχοληθώσι περί ύποθέσεις.

(Αζολουθές) Ο ΘΥΑΤΕΙΡΟΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΑΙ ΓΡΑΦΑΙ

[Γράμματα ἐκ Λονδίνου]

Οἱ Τάϊμς τοῦ Λονδίνου, ἡ μεγαλειτέρα καὶ αὐθεντικωτέρα τῶν ἐφημερίδων τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου, ἣς προσέχουσαν θέσιν δίδει πάντοτε εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα, δημοσιεύουν ἐν τῷ φύλλῳ των τῆς 23 Σεπτεμβρίου λίαν ἐνδιαφέρον κύριον ἄρθρον ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸ ἔτος 1930—31. Τὸ ἄρθρον τοῦτο, δίδον πιστὴν εἰκόνα τῆς ὑπερόχου ἐργασίας, ἣς ἐπιτελεῖται ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Σωματίου ἀριθμοῦντος 127 ἔτη ζωῆς καὶ ἀκαταπονήτων μόχθων ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν Γραφῶν, ὡς τὰ μάλιστα ἀξιον ἀναγνώσεως καὶ προσοχῆς, ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον ὅπως παραδόχαμεν ἐν μεταφράσει εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς τῆς «Ἐκκλησίας» ἀναγνώστας. Ἴδου αὐτό:

«Ἡ ἐκθεσις τῆς Βρετανικῆς καὶ Ξένης Βιβλικῆς Ἑταιρείας διὰ τὸ ἔτος 1930—31 ἀποτελεῖ χρονικὸν ἐπιτυχὸς ἐργασίας καὶ ἐγγραφον ἐνδιαφέροντος πολλῶν μεγαλειτέρου ἐκείνου, ὅπερ ἐκδηλοῦται διὰ δημοσιεύσεις παρομίας. Καὶ τῇ ἀλήθειᾳ τοῦτο, τρόπον τινά, παρέχει ἐπισκόπησιν διεθνή ἀπὸ ἰδιαιτέρας τινὸς ἀπόψεως. Κατὰ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς ἐπὶ 127 ἔτη ἡ Ἑταιρεία ἠξήθη τόσον, ὥστε ἡ τοῦ τίτλου αὐτῆς λέξις «Ξένη» κατήντησε νὰ περιλαμβάνῃ καὶ τὰ ἀραιότερον καταφνημένα καὶ τὰ πλέον ἀπομακρυσμένα μέρη τοῦ κόσμου καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη οἱ πράκτορες τῆς Ἑταιρείας ἀπασχολοῦνται καὶ ἀντίτυπα τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης πωλοῦνται. Πλείονα τῶν 11 ἑκατομμυρίων ἀντιτύπων διανεμήθησαν κατὰ τὸ διάστημα τῶν 12 μηνῶν, οὓς ἐπισκοπεῖ ἡ ἐκθεσις. Καὶ τὸ μᾶλλον ἐκπληκτικὸν εἶναι ὅτι ἐνῶ αἱ ἀγγλικαὶ ἐκδόσεις ἀνήρχοντο εἰς τὸν στρογγύλον ἀριθμὸν τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου, αἱ κινεζικαὶ ὑπερέβαινον αὐτὰς κατὰ τρία ἑκατομμύρια. Ἄνω τοῦ 1.23,000 ἀντιτύπων τῶν Γραφῶν ἐκυκλοφόρησαν ἐν Ἰνδίας. Παρὰ τὴν ἀπορρόφησιν τῶν μεμορφωμένων τάξεων ὑπὸ τῆς πολιτικῆς, ὁ ἀριθμὸς οὗτος ὑπερβαίνει τὸν τοῦ προηγουμένου ἔτους κατὰ περισσότερον τῶν 26,000. Θὰ ἐνομιζέτο ὅτι ἡ ἐτησία στατιστικὴ τῆς Ἑταιρείας ἐκ τῶν διαφορῶν χωρῶν θὰ ἀπεικόνιζε κατ' ἔτος τοὺς οικονομικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὄρους, ὑφ' οὓς εὐρίσκονται αὐταί. Τοῦτο γίνεται ἐν ἰκανῷ μέτρῳ. Φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἡ πώλησις ἐν Βραζιλίᾳ ἔνεκα τῆς ἐπαναστάσεως ὑπῆρξε χαμηλοτέρα κατὰ 60,000 τὸ 1930 τῆς τοῦ 1929. Εἰς τινὰς ὁμοῦς χώρας εἰς ἄκρον ἐπιθροναθείας ὑπὸ τῆς οικονομικῆς δυσπραγίας ἡ Ἑταιρεία δύναται νὰ προσαγάγῃ ἰδιαιτέρας ἐπιτυχῆς ἐργασίας. Οὕτω ἡ πώλησις τῆς Βίβλου ἐν Αὐστρίᾳ τὸ 1930 ὑπερέβη πᾶσαν τοιαύτην ἐν τοῖς πρὸ τοῦ χρόνου. Ἔστιν ὅτι οἱ πράκτορες τῆς Ἑταιρείας οἱ περιοδεύοντες εὐρίσκονται εἰς διαμερίσματα ἐν οἷς ἡ πληρωμὴ δι' ἀντίτυπα τοῦ Ἐθαγγελίου γίνεται εἰς εἶδος—βανάνας, ἰχθῦς, ὡὰ ἡ κάστανα ἐψημένα. Τὸ σπουδαιότερον τμήμα τοῦ καταφνημένου κόσμου ὅπου δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ εἶναι ἡ Ρωσία. Ἡ Βιβλικὴ Ἑταιρεία ἔχει τοὺς καλλιτέρους λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀδιάφορος πρὸς

τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἀλλὰ φανερός καὶ ἀδυσώπητος αὐτοῦ ἐχθρός. Οὐχὶ μόνον εἶναι ἀποκεκλεισμένη ἡ Βίβλος ἀπὸ τῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν, ἀλλὰ «ἐν ἄλλαις χώραις»—ἡ ἐκθεσις ἀναφέρει—«ἀπὸ τῆς Κίνας μέχρι τοῦ Περού, οἱ κομμουνισταὶ δημιουργοῦν ἀνίστασιν εἰς τοὺς περιοδεύοντας πράκτορας μας, χλευάζοντες τὰς Γραφάς». Ἐν Ἑσθονίᾳ ὁμοῦ καὶ Λατβίᾳ καὶ Πολωνίᾳ ἡ πώλησις τῆς Βίβλου αὐξάνει, περὶ δὲ τῆς Πολωνίας ἡ ἐκθεσις μᾶς λέγει ὅτι: «Ὁρισμένως δὲν ὑπάρχει μείωσις τοῦ θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος· τουναντιὸν ἡ ἐγγύτης τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσίας φαίνεται νὰ ἔχῃ ὑπεκαύσῃ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ, οἱ δὲ ναοὶ εἶναι περισσότερον πλήρεις (παρὰ ἄλλοτε).

«Ἡ πώλησις ἀντιτύπων τῆς Βίβλου ἡ μερῶν τῆς Βίβλου, ἐν μεγάλῃ ποσότητι καὶ τιμῇ μικροτέρα τῆς παραγωγῆς, ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιότεραν ἐνεργεσίαν τῆς θαυμασίας ταύτης Ἑταιρείας. Ἔτερον (σημειῶν) μεγάλου διαφέροντος εἶναι ἡ μετάφρασις τῆς Βίβλου εἰς μέγιστον ἀριθμὸν γλωσσῶν καὶ διαλέκτων. Εἰς πλείονα τῶν 900 γλωσσικῶν ἰδιωμάτων εἶναι μεταφρασμένη ἡ Βίβλος ἐν τῷ συνόλῳ ἢ ἐν μέρει. Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη ἀκόμη δὲν συνετελέσθη, διότι κατὰ τοὺς τελευταίους 12 μῆνας τοῦ παρόντος ἔτους ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν δεκατεσσάρων νέων μεταφράσεων ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας. Δέκα τούτων προορίζοντο διὰ τὴν Ἀφρικὴν, δύο διὰ τὴν Ὠκεανίαν, μία διὰ τὴν Ἀσίαν καὶ μία διὰ τὴν Εὐρώπην. Ἡ ἐργασία αὕτη εἰκονίζει τὸν ζῆλον καὶ τὴν τέλειότητα τῶν μεθόδων τῆς Ἑταιρείας. Δὲν δειλιῶ πρὸ τῆς παρασκευῆς καὶ ἐκτυπώσεως Βίβλου χάριν ἀπομακρυσμένης καὶ μικρᾶς κοινωνίας ἀνθρώπων. Ἐν τῇ Β. Α. Αὐστραλίᾳ, ἡ.χ. ὑπάρχει πολὺ μικρὰ ὁμάς αὐτοχθόνων ἀριθμοῦσα περίπου 300 ἄτομα, εἶναι δὲ γνωστὴ ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Morora. Ἐκδοσις τῶν Ἐθαγγελίων ἐξετυπώθη νῦν ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῶν, ἣς ὡς μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἐκθεσις, διακρίνεται διὰ τὴν «μεγάλην αὐτῆς περιπλοκὴν καὶ ἀκρίβειαν». Ἐν αὐτῇ τό: «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου» μεταφράζεται διὰ τῶν λέξεων: «bundaia ugoon-junungga Koonjunggunyal». Ἡ νέα εὐρωπαϊκὴ ἐκδοσις προορίζεται διὰ τοὺς Ἀθιγγάνους τοὺς ζῶντας ἐν τῇ βορείᾳ τοῦ Βερολίνου χώρα, οἵτινες ἔχουσι διάλεκτον διακρινομένην πάσης ἄλλης. Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ἀναγνώστης τῆς ἐκθέσεως ταύτης θὰ ἐνοήσῃ ὅτι τὸ ἔργον τῆς Βρετανικῆς καὶ Ξένης Βιβλικῆς Ἑταιρείας ἔχει ἀξιαν περισσότεραν σήμερον παρά ποτε καὶ ὅτι συντελεῖται μετ' ἀξιοσημειώτου ζήλου, ἰκανότητος καὶ ἐπιτυχίας».

Μὴ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ὀρθοδόξου Προσυνόδου, ἀγνοοῦμεν ἂν θὰ ἀπασχοληθῇ αὕτη καὶ μετὰ τὸ ζήτημα τῆς διαδόσεως τῶν Γραφῶν μεταξὺ τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος. Νομίζομεν ὁμοῦς ὅτι ἐν τῶν κεφαλαιωδεστέρων θεμάτων θὰ ἔδει νὰ εἶναι καὶ τοῦτο. Ἡ ὀργανωσις Διορθοδόξου Ἑταιρείας πρὸς διάδοσιν τῶν Γραφῶν θὰ ἦτο ἡ μεγαλειτέρα καὶ οὐσιωδεστέρα ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ προσενέγκῃ ἡ Προσυνόδος εἰς

τὸν ὀρθόδοξον λαόν. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ εὐσεβὴς προσπάθεια τῆς ἀρίστης Ἀδελφότητος «Ζωῆς» προβάσῃ, διὰ τῶν εὐλογῶν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἔκδοσιν ἰδίων τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης νομίζομεν ὅτι θὰ ἔδωκεν ὑποστηρικτῆ ἑνεργίᾳ καὶ ἀποτλασματικῶς ἐφ' ὧν τῶν αἰτοκσεφῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ ἑλληνοφώνου ὀρθόδοξου κόσμου. Ἡ ἐν λόγῳ Ἀδελφότης προπολουμένη ὑπὸ πανθομολογομένου ζήλου ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου Του ἀπέδειξε διὰ γεγονότων εἰλογομένης συστηματικῆς ἐργασίας τὴν θανάτου δυνάμει καὶ ἐπιτέλεσεν ἡ ἐνεργεία τοῦ συνόλου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μᾶς ἐκάστης ἰδιαιτέρως. Τὸ ἔργον αὐτῆς, ἰδίως ἐν τῷ σημεῖον τούτῳ, εἶναι ἄξιον πείσης ὑποστηρικτικῆς καὶ ὀλοφύχου ἀντιλήψεως ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος, πρὸς ἀντιματώπιον τῶν ἀπειραρίθμων μηχανῶν τοῦ πονηροῦ καὶ στερέωσιν καὶ προαγωγῆν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Λονδίνον, Σεπτέμβριος, 1931.

† Ο Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνεχίσασα τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, κατήρτισε τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ψηφίσασα διὰ πράξεως αὐτῆς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὸν καταστατικὸν νόμον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐσαύτως προέβη εἰς τὴν ἀπόφασιν περὶ συγχωνεύσεως 26 μητροπόλεων τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλλάδος μετ' ἄλλων μητροπόλεων, τὰς ὁποίας ἐκήρυξε διατηρητέας. Ἡ συγχώνευσις θὰ ἐπέρχεται ἐφ' ἑαυτῆς, μετὰ τὴν κανονικὴν χρεῖαν τῶν συγχωνευομένων μητροπόλεων. Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Τετάρτης προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ μελλούσῃ προσυνόδῳ, ἀναδείξασα τακτικούς μὲν ἀντιπροσώπους τοὺς σεβ. μητροπολίτας Θεσσαλονίκης καὶ Ναυπακτίας, ἀναπληρωματικούς δὲ τοὺς σεβ. μητροπολίτας Κασσανδρείας καὶ Μαντινείας. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ συνοδεύονται καὶ ὑπὸ εἰδικῶν συμβούλων, τοιοῦτοι δ' ἐξελέγησαν τακτικὰ μὲν οἱ κ.κ. Χρ. Ἀνδρουτσὸς καὶ Π. Τραπεζέας, ἀναπληρωματικοὶ δὲ ὁ ἀρχιμ. Β. Στεφανίδης καὶ ὁ κ. Ἀλιβιζῆτος. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἐπελήφθη τῆς μελέτης τῶν ἐσχάτως ψηφισθέντων νόμων, ἣν ἐπεράτωσε συνεχίσασα τὴν συνεδρίαν καὶ μετὰ μεσημβρίαν καὶ τῇ ἐπαύριον Παρασκευῇ ὅτε συνεπληρώθη ἡ μελέτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων καὶ ὑπεδείχθησαν αἱ ἐπεκτεταί τροποποιήσεις, ἰδίως ὡς πρὸς τὰς διατάξεις περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιερέων, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀποφύγῃ τὴν χειροτονίαν νέων Ἀρχιερέων μέχρι τῆς τροποποιήσεως τῶν εἰρημένων διατάξεων.

Ἡ συνεδρία συνεχισθεῖσα μετὰ μεσημβρίαν τῆς Παρασκευῆς καταναλώθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν τρόπων τῆς ἀνορθώσεως τοῦ μοναχικοῦ βίου. Ὁμιλήσεν διὰ μακρῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πλείστοι τῶν πα-

ρισταμένων Ἱεραρχῶν καὶ ἐξητάσθη τὸ ζήτημα ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Ἐν τέλει ἀνετέθη εἰς Ἐπιτροπὴν ἐξ Ἀρχιερέων ὅπως συνοψίσῃ τὰ συμπεράσματα τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης συνεδρίας ἵνα χρησιμεύσωσι ταῦτα ὡς πρόγραμμα τῆς ἀνορθώσεως τοῦ Μοναχικοῦ βίου. Ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ ἤρξατο ἡ συζήτησις ἐπὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, περιλαμβανομένης τῶν σκοποῦν τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τοῦ λαοῦ, τῆς ὀργανώσεως καὶ ἐξυψώσεως τοῦ κηρυγματος τοῦ Θεοῦ λόγον καὶ τῆς ἱερέας ἐξομολογήσεως, τῆς ὀργανώσεως καὶ διοικήσεως κατηχητικῶν σχολείων καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, τῆς μεθοδικῆς καὶ συστηματικῆς ὀργανώσεως τῆς φιλάνθρωπικῆς δράσεως καὶ κοινωνικῆς προνοίας τῆς ἐκκλησίας, τῆς ἀποκρούσεως τῶν ξένων προπαγανδῶν καὶ τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν, τῆς ἰδρύσεως καὶ συντηρήσεως Ἱεραποστολικῆς Σχολῆς, καὶ γενικῶς τῆς ἰδρύσεως ποικίλων ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν Ὀργανισμῶν.

—Αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱ Συνόδου θὰ λήξωσι τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. Αὐριον δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, πρὸς τιμὴν τῆς Ἱεραρχίας, παραθέτει γεῦμα ἐν τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλησ. Σχολῇ, εἰς ὃ προσεκληθῆ ὁ κ. Ἰπουργὸς τῆς Παιδείας.

—Τῇ χθὲς Παρασκευῇ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου πρώτου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων ἐτελέσθη ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἁγ. Ἰακώβου ἱεουργοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου μετὰ πολλῶν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων. Τὰ ἱερά ἄσματα ἔψαλλε πολυμελής Βυζαντινὸς χορὸς ἱεροψαλτῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Παρίστατο δὲ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καίτοι δὲν εἶχε δημοσιευθῆ σχετικῆς εἰδήσεως, πλῆθος πολὺ εὐσεβῶν συνέρρευσεν εἰς τὸν ναόν, μετὰ μεγάλης κατανύξεως παρακολουθήσαν τὴν ἀρχαίαν ταύτην θείαν Λειτουργίαν. Μεταξὺ τοῦ ἐκκλησιασματος ἦσαν καὶ τινες ξένοι μετὰ θαυμασμοῦ παρακολουθοῦντες τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Λειτουργίας.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τὸ ἀπόγευμα συνήλθεν ἐν τῇ αἰθρῇ τῆς θεολογικῆς σχολῆς τὰ μέλη τοῦ Φιλιππητικῆς Θεολογικοῦ Συνδέσμου, καὶ οἱ πτυχιούχοι ἀνευ θέσεων θεολόγοι. Κατὰ τὴν συζήτησιν συνεζητήθη τὸ ζήτημα τοῦ διορισμοῦ τῶν πτυχιούχων θεολόγων, κατηρτίσθη δὲ σχετικὸν ὑπόμνημα πρὸς τὴν συνεδριάξουσάν Ἱεραρχίαν. Δι' αὐτοῦ ζητεῖται α) ὁ διορισμὸς τῶν πτυχιούχων θεολόγων εἰς τὰς μητροπόλεις ὡς γραμματέων μὲ βαθμὸν καὶ μισθὸν εἰσηγητοῦ, β) ὁ διορισμὸς αὐτῶν ὡς ἱεροκηρύκων καὶ γ) ὁ διορισμὸς αὐτῶν ὡς διοργανωτῶν καὶ διευθυντῶν κατηχητικῶν σχολείων. Ὡς πρὸς τὸ ἀναγκαιῶν πόσον διὰ τὴν μισθοδοσίαν αὐτῶν ὑποδεικνύεται ἡ συναψὶς δανείου πρὸς τὸ Ο.Δ.Ε.Π. ὑπὸ μῆς Τραπεζῆς ἢ τοῦ Ταμείου Παρακαταθήκων, τῇ ἐγγυήσει τῆς κυβερνήσεως καὶ μέχρι ρευστοποιήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Καταρτισθεῖσα ἐπιτροπὴ ἐπέδωκε προχθὲς τὴν πρῶσαν τὸ ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἱεραρχίαν.

—Προσερχόμενοι ἐκ Παρισίων ἀφίκονται εἰς Ἀθήνας τὴν παρελθούσαν Τετάρτην οἱ σεβ. μητροπολίται Βόστρων καὶ Ἐπιφανείας καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος

Τρύφων του πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ἐπεσκέφθησαν δὲ αὐθημερὸν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον. Τὴν ἑπαύριον ἐπεσκέφθησαν πάλιν αὐτόν, φιλοξενηθέντες ὑπ' αὐτοῦ τὴν μεσημβρίαν καὶ συνομιλήσαντες μετ' αὐτοῦ. Τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης ἀνεχώρησαν εἰς Συρίαν δι' Αἰγύπτου καὶ Παλαιστίνης.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐνέκρινε τὸ ἐξῆς Ἀπολυτικίον, Πόημα Κυρίλλου πατριάρχου Κόπλεως, εὑρισκόμενον ἐν κώδιξι τοῦ Ἀγ. Ὄρους, ὅπως ψάλληται ἐν ναοῖς τῶν Ἁγίων Πάντων.

Τὸν συνάραχον Λόγον Ἦχος πλ. α'.

Ὁ τῶν πάντων Ἁγίων αἶκος ὁ πάνσεπτος, οὐρανὸς ὡς τις ἄλλος ἀστράπτει αἰθέριος, ἔχων ἐν μέσῳ τὸν Χριστὸν ὡσπερ ἥλιον λαμπρόν, τὴν παρθένον Μαριάμ σελήνην ὡς πλησιφαῆ καὶ κύκλῳ καθάπερ ἄστρα, χοροὺς τῶν Πάντων Ἁγίων ἀεὶ πρεσβεύοντας σωθῆναι ἡμᾶς.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος συνεχισέφερον ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησ. Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης δραχμὰς δισχιλίας.

—Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. παρατηρήσαν ὅτι τινὰ τῶν τοπικῶν συμβουλίων διεβίβασαν πρακτικὰ ἐνεργηθειῶν δημοπρασιῶν μισθώσεως ἀκινήτων πρὸς ἔγκρισιν, μὴ περιέχοντα πλήρη τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, δι' ἔγκυκλίου ὥρισεν ὅπως ὁσάκις ὑποβάλλονται εἰς τὸ κεντρικὸν συμβούλιον φάκελλοι ἐνεργηθείσης δημοπρασίας μισθώσεως πρὸς ἔγκρισιν συνοδεύονται οὗτοι ἀπαραιτήτως ὑπὸ τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν: α) τῶν πρακτικῶν δεόντως ὑπογεγραμμένων ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, τοῦ τελεταίου πλειοδότου καὶ ἐγγυητοῦ αὐτοῦ· β) τῆς διακηρύξεως· γ) τῶν ὄρων συγγραφῆς ὑποχρεώσεων· δ) ἀπασῶν τῶν ἐκθέσεων τοιχοκολλησεως τῆς διακηρύξεως ὑπογεγραμμένων ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένων ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν· ε) τῶν ἀποδείξεων τῶν οἰκείων ἐφημερίων περὶ ἀναγνώσεως τῆς περιλήψεως τῆς διακηρύξεως ἐπ' ἐκκλησίαις· στ) τῶν φύλλων τῶν τοπικῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς περιλήψεως τῆς διακηρύξεως εἰς ἣν περίπτωσιν, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου, ἐδημοσιεύθη ἢ περιλήψῃς τῆς διακηρύξεως· ζ) ἀντιγράφου πρακτικοῦ τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου, ἐν ᾧ θὰ καθορίζεται ἡ γνώμη αὐτοῦ περὶ τοῦ σκοπίμου ἢ μὴ τῆς ἐγκρίσεως τῶν πρακτικῶν, τὸ μίσθωμα ὅπερ εἶχεν ἐπιτευχθῆ κατὰ τὴν λήξασαν μισθωσιν, ὡς καὶ ἡ γνώμη τῶν τυχόν μειοψηφισάντων μελῶν τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου.

—Τὸ Κ. Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τῆς ὑπὸ τινων τοπικῶν συμβουλίων ἀναγραφῆς ἐν τοῖς ὄροις συγγραφῆς μισθώσεως ἀκινήτων τῆς ὑποχρεώσεως τῶν μισθωτῶν ὅπως καταβάλωσι μίσθωμα εἰς εἶδος εἴτε εἰς χρῆμα καὶ εἶδος, ἐγνώρισεν πρὸς τὰ τοπ. συμβούλια κατ' ἀπόφασιν ληφθελοῦσαν κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 25.10.31 ὅτι ἀπογορεύεται ἡ εἰς εἶδος καταβολὴ τῶν μισθωμάτων καὶ ὅτι ἐξαιρετικῶς δύναται ν' ἀναγραφῆ ἢ ὑποχρεώσεως τῆς καταβολῆς τοῦ μισθώματος εἰς εἶδος μόνον εἰς ἣν περίπτωσιν ὑφίσταται ἰδιάζουσα νομικὴ σχέσις (ἐπὶ μορτῇ καλλιέργεια, ἀγροληψία) μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου. Ὅθεν ἐφεξῆς εἰς τὰς

ὑπὸ τῶν τοπικῶν συμβουλίων προκηρυσσομένας δημοπρασίας δέον ν' ἀναγράφηται ῥητῶς ἡ ὑποχρεώσις τοῦ μισθωτοῦ καταβολῆς τοῦ μισθώματος μόνον εἰς χρῆμα. Πάντως εἰς ὅσα ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἤδη συμβόλαια ἀναγράφεται μίσθωμα εἰς εἶδος ἢ εἰς πρᾶξις αὐτοῦ δέον νὰ ἐνεργῆται οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς τραπέζης ἣτις δὲν φέρει ὑποχρεώσιν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν ἡγλιῶν. Εἰς ἣν περίπτωσιν εἰς τοιαῦτα μισθωτικὰ συμβόλαια ἔχει καθορισθῆ μίσθωμα μικτὸν εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα δέον τὰ ἀντίγραφα τῶν τοιούτων συμβολαίων νὰ περιέρχονται εἰς τὴν ἐθνικὴν τράπεζαν ἣτις θὰ ἐπιμελήται τῆς εἰσπράξεως περιοριστικῶς τοῦ τμήματος τοῦ μισθώματος τοῦ καθοριζομένου εἰς χρῆμα, τοῦ εἰς εἶδος τμήματος τοῦ μισθώματος εἰσπραττομένου ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν μονῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Γράφουσι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ Παρισίων· Ἀπετέλεσαν ἀξιοσημεῖωτον γεγονός τὰ τελεσθέντα πρότινος ἐγκαίαια τοῦ νέου ναοῦ τῆς ἐν Παρισίοις ἀμερικανικῆς παροικίας τῶν Ἀναμορφωτῶν, ἀνεγερθέντος Quai d'Orsay. Ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ μεγαλοπρεποῦς ὄντως ναοῦ μετὰ τῆς παρακειμένης κατοικίας τοῦ πάστορος ἀπῆρτησε δαπάνην 25 ἑκατομμυρίων γαλλ. φράγκων, καταβληθεῖσαν κυρίως ὑπὸ τοῦ Curtiss Janies. Ἡ κατοικία (Cuch House), λίαν μεγαλοπρεπῆς καὶ αὐτῆ, περιλαμβάνει βιβλιοθήκην, αἰθούσας ἀναγνωστηρίων, αἰθούσας διαλέξεων καὶ κατηχῆσεως, θέατρον, αἰθούσας γυμναστικῆς καὶ γυμναστικῶν παιδιῶν καὶ ἐν γενεῖ πᾶν μέσον μορφώσεως τοῦ πνεύματος καὶ διαπλάσεως τοῦ σώματος. Εἰς τὴν τελετὴν, γενομένην ἐνώπιον πολλοῦ πλήθους καὶ διαφόρων προσωπικοτήτων, ἐκλήθη καὶ ὁ Πρωθιερεὺς τῆς ἐν Παρισίοις ἐλληνικῆς παροικίας Ἀρχιμ. παρθένος Πολάκης, παρακλήθεισος ἅμα καὶ ὅπως περιληφθῆ μετὰ τῶν ρητόρων εἰς τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα. Συνοδευόμενος δὲ οὗτος καὶ ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις παρεπιδημοῦντος Ἀρχιμ. κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, τοῦ Λονδίνου, προσῆλθεν εἰς τὸν ναόν, ἔνθα εἰς ἀμφοτέρους τοὺς Ἕλληνας κληρικοὺς ἐδόθη ἡ ἐπισημοτέρα τῶν θέσεων. Τὴν χαρὰν τῆς ἀμερικανικῆς παροικίας ἐπὶ τῆ παρουσίᾳ τοῦ Ἕλληνος ἐν παροίσις πρωθιερέως ἐξέφρασαν εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ ὁ διαπρεπὴς ρήτωρ Marc Begner, ὁ αὐτὸς δὲ παρουσίασεν εἰς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα τὸν Ἀρχιμανδρίτην κ. Πολάκην, ὁ ὁποῖος ἔκρινε πρὸς ὅπως τὴν προσφώνησιν αὐτοῦ εἴπη Ἕλληνιστί, ἐφ' ὅσον καὶ ἄλλοι ρήτορες ὠμίλησαν εἰς διαφόρους γλώσσας, μεθρημῆνευσεν ὁμῶς ταύτην ἀγγλιστί ὁ κ. Κωνσταντινίδης. Εἰς τὰ ἐγκαίαια ἐτηρήθη τὸ ἀρχαῖον ἔθιμον, καθ' ὃ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ παραδίδει ἐπισήμως τὰς κλεῖς τοῦ ναοῦ εἰς τὸν πάστορα, ὅστις ἐν συνοδείᾳ τῶν ἐπισημῶν ἀνοίγει τὰς πύλας τοῦ ναοῦ, ἀφοῦ πρωτίστως ἀναγγεῖλει τὸ «Ἄρατε πύλας.», καὶ καθιεροῖ τούτον εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ.

—Ἀπὸ 1-5 Σεπτεμβρίου συνεκροτήθη ἐν Cambridge τὸ 8ον διεθνὲς συνέδριον τοῦ Παγκοσμίου συνδέσμου διεθνoῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, οὗτινος μετέσχον ἀντιπρόσωποι πᾶσῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν—πλήν τῆς Ρωμαϊκῆς—ἐκ τε τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐκ τῆς Κίνας, τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῶν βρετανικῶν κτήσεις. Οὗτω τὸ συνέδριον ἔλαβεν εὐρύτατον οἰκουμενικὸν χαρακτῆρα. Τὰ θέματα περὶ ἃ περιεστράφησαν αἱ συζητήσεις τῶν συνέδρων ἐλήψθησαν ἐκ τῆς σημερινῆς πραγματικότητος, διότι εἶνε αὐτὰ ταῦτα τὰ προβλήματα ἅτινα ἐπασχολοῦσι τὴν σύγχρονον ἀνθρωπότητα, εἶνε δὲ ταῦτα ἡ ἀνεργία, ὁ ἀφοπλισμὸς, ἡ ἐλευθερία καὶ τὰ θεμελιώδη ἀδικατὰ τῶν μειονοτήτων, κτλ. Κατὰ τὸ συνέδριον τοῦτο πρώτην φοράν περιστατικῶς γενοῦν ἀντιπρόσωποι τῆς νεολαίας τῶν Ἐκκλησιῶν, περὶ τοὺς 70, ὁ ὅλος δ' ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν

μελών αὐτοῦ ἀνήλθεν εἰς 350 πρόσωπα. Αἱ συνεδρίαί διεξήχθησαν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Cambridge. Τὸ ἐν Ἑλλάδι ἐθνικὸν συμβούλιον ἀντεπροσώπευσεν ὁ γεν. αὐτοῦ γραμματεὺς καθηγητῆς κ. Ἄμ. Ἀλιβιζάτος.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, Καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογητικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, Μαθηματικῆ ἀπόδειξις τῆς ὑπόθεσεως τοῦ Θεοῦ. Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν «Ἐναισίων», Ἀθήναι 1931. — Φιλοσοφικὴ βίβλος μὲς μαθηματικῆς ἀποδείξεως τοῦ Θεοῦ συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ René de Cistère. Ὁ σ. παραθέτον τὴν ἀπόδειξιν ταύτην μετὰ τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιχειρημάτων τοῦ γάλλου μαθηματικοῦ ἀναπτύσσει τὸ ἀνεφάρμοστον τῶν καθαρῶς μαθηματικῶν λογισμῶν ἐπὶ τῶν τῆς θρησκείας καὶ τὸ ἄκαρπον καὶ ἀτελεσφόρητον τῶν μονομερῶν ξηρῶν συλλογισμῶν ἐν τῷ ἀπολογητικῷ ἔργῳ ἐφ' ἧσιν ὁ καθαρὸς λόγος διασκέπτεται περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν ἀποσπασμένον ἀπὸ τῆς συναισθηματικῆς καὶ τῆς βουλητικῆς τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος ζωῆς τοῦ ὅλου ἀνθρώπου.

Ε. Π. Φωτιάδου, Περὶ τῶν ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια. Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν «Ἑλληνικῶν», 1931.

Τοῦ αὐτοῦ, Παῦλος Καρολίδης. Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν «Ἑλληνικῶν» 1931.

Μιχαήλ Βολανάκη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Πῶς καὶ πότε ὄφειλε ἡ Ἱστορία. Λόγος ἐναρκτήριος ρηθεις ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου, Ἐν Ἀθήναις 1930.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Καστορίας.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Καστορίας προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου προσόντα, ὅπως ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν χηρευουσῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ζούζουλης 2) Ζευγοστασίου 3) Ἄνω καὶ Κάτω Κρανιῶνας 4) Ἁγίου Ἀντωνίου 5) Χαλαρῶν 6) Μελισσοτόπου 7) Πολυανέμου. Ἐν Καστορίᾳ τῆ 28 Σεπτεμβρίου 1931. † Ὁ Καστορίας Ἰωακείμ.

Ἱ. Μητρόπολις Θήρας

Προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου προσόντα ὅπως ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ἐκλογῆς μὲς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς Σωτήρος ἐν τῇ κομοπόλει τῶν Θηρῶν. Ἐν Θήρᾳ τῆ 1 Ὀκτωβρίου 1931. † Ὁ Θήρας Ἀνθίμος

Ἱ. Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.

Κενῆς οὔσης τῆς θέσεως τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀναστασῶν Ἱεροῦ ναοῦ «Ὁ ἅγιος Δημήτριος» καλοῦμεν τοὺς θέλοντας νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην νὰ μέχρῃ τῆς 1ης Νοεμβρίου ἔ. ἔ. προσέλθωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως ἡμῶν καὶ ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ νόμου 5148 ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τὰ ἐμφαινόμενα τὰ προσόντα τῶν νὰ εἶτα ἀνακηρύξωμεν τοὺς καταλλήλους ὑποψηφίους. Ἐπισημαίνωμεν δὲ ὅτι τὰ μορφωτικὰ προσόντα εἶναι τοῦλάχιστον ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεοκλήτος.

Ἱ. Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Γιαννάδες Κερκύρας ἰ. ἐνοριακοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου καλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι ταύτην ὅπως μέχρῃ τέλους τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Γραφεῖον σχετικὰς αἰτήσεις καὶ τὰ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 32 τοῦ Νόμου 5148 ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ. Προσημειώθῃ δὲ ὅτι τὰ ἀπαιτούμενα γραμματικὰ προσόντα εἶναι τοῦλάχιστον ἀπολυτήριον Σχολαρχείου καὶ ἀποδεικτικὸν διετοῦς Φοιτήσεως εἰς Ἱερατικὸν Φροντιστήριον. Ἐν Κερκύρᾳ τῆ 1η Ὀκτωβρίου 1931. † Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλέξανδρος

Ἱ. Μητρόπολις Κορινθίας.

Χηρευούσης τῆς θέσεως ἱερέως τοῦ ἁγ. Νικολάου Χαλκίου προσκαλοῦνται οἱ βουλομένοι καὶ ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα νὰ δηλώσωσιν ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνὸς εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κορινθίας πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν. Ἐκκλ. Συμβούλιον Χαλκίου

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

240 Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἱερᾶς μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης προκηρύττει ὅτι, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 2168 ἔ. ἔ. διαταγῆς τοῦ κεντρικοῦ συμβουλίου τοῦ Ο.Α.Ε.Π. ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ κατασκευὴ ὑδραγωγείου τῆς μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις ταυταριθμοῦ διακηρύξεως τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς μονῆς καὶ τοῦ τύπου τῶν μηχανημάτων καὶ σχεδιαγραμμάτων εὐρισκομένων ἀπάντων ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς μονῆς, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσιν γνῶσιν καθ' ἐκάστην προσερχόμενοι καθ' οἵανδήποτε ὥραν. Τὸ ἔργον προϋπολογίσθη εἰς δραχμὰς 65.000. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τότῃ τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1931 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὀλυμπιωτίσσης τῆ 8η Ὀκτωβρίου 1931. Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Μονῆς.

241 Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Α.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Γρεβενῶν διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μισθώσεως, 1) ἀκίνητον α', εἰς μονοετὴ μίσθωσιν ὁ ἐν Ἐλάτῃ—Σερβίῶν μονόλιθος ὑδρόμυλος τῆς ἰ. μονῆς ἁγίου Νικάνορος, 2) ἀκίνητον β', εἰς μονοετὴ μίσθωσιν ὁ ἐν Αἰανῇ Κοζάνης μονόλιθος ὑδρόμυλος τῆς ἰ. μονῆς ἁγίου Νικάνορος βόσει τῶν ὕδρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 399 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο.Α.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Γρεβενῶν καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Κοζάνῃ εἰς τὸν συνήθει τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 1ην Νοεμβρίου 1931 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οικείῳ ὑπ)ματι τῆς ἐθνικῆς τραπέζης.

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι